

Arveforpagtning bestemmer i sin § 4, at Afløsning paa de i Loven angivne Betingelser kun kan finde Sted, naar der er mindst 3 arveberettigede til den paagældende Ejendom i Live, medens det i Tilfælde af, at der er færre Arvinger, forbeholdes Ministeriet at fastsætte en passende Afløsningssum, og det turde af denne Bestemmelse fremgaa, at Lovgivningen ingenlunde anerkender Tilstedeværelsen af nogen Praksis for Opgivelse af Hjemfaldsretten og i alt Fald underkender dens Berettigelse, samt at Loven betragter Hjemfaldsretten som en Realitet, der vil indtræde ved den berettigede Slægts Uddøen, hvorfor den ogsaa værner om, at Statskassen kan faa en passende Erstatning for Opgivelse af sin Overejendomsret i Forhold til den større eller mindre Sandsynlighed for Hjemfaldsrettens snarlige Indtræden. Mindretallet mener i Henhold her-til, at en Afløsning af Hjemfaldsretten i Overensstemmelse med Loven af 1862 er nødvendig for at bringe Statens Overejendomsret til Ophør, og det kan ikke erkende, at der kan hentes noget Argument herimod fra Loven af 16de Februar 1866, da den paagældende Bestemmelse i sammes § 12, 2det Stykke, der kun angaar Næringsforholdet, kan komme til Anvendelse uden Hensyn til Karakteren af den næringsberettigedes Adkomst, og da den Omstændighed, at nogle for Næringsprivilegiets Bevarelse pligtige Gebyrer bortfalde ved Løsning af Næringsbevis, saa at Afløsningsbestemmelserne i Loven af 1862 in. sp, dens § 6 for saa vidt ikke kan komme til Anvendelse i deres Helhed, ikke skønnes at kunne paavirke de øvrige Afløsningsbestemmelser i Loven, navnlig ikke de i dens § 3 indholdte Bestemmelser, der særligt angaar Erstatningen for Hjemfaldsretten. Mindretallet har saa meget mere fundet det nødvendigt at akcentuere dette sit Standpunkt, som det vedkender sig den Opfattelse, at der i Tilfælde af Overejendomsrettens Ophør uden Afløsning efter Loven af 1862 vil savnes det nødvendige retslige Grundlag for den aarlige Afgift, som ogsaa Flertallet mener skal vedvare. Loven af 1862 har ved sin § 5 fundet det nødvendigt at give en udtrykkelig Hjemmel for Afgiftens fortsatte Bestaaen som en Behæftelse paa Ejendommen, men denne Hjemmel erhverves kun ved Afløsning efter Lovens Bestemmelser, og det er i Henhold til denne Hjemmel, at Afgiften nu kan opkræves for de Møller, for hvilke Overejendomsretten hidtil er afløst, hvilket tilføjes i Anledning af Flertallets vedkommende Bemærkning.

Til Foranstaaende skal endnu kun føjes, at Talen her er om forholdsvis betydelige Ejendomme, hvis Værdi ikke bestemmes ved Møllebruget alene, men tillige ved det Landbrug, som er knyttet til dem. Vesterbregninge Vejrmølle har saaledes et Tilliggende af ca. 13 Tdr. Land med 1½ Td. Hartkorn og er vurderet til Ejendoms-kyld til 21,400 Kr. (Mølleinventaret eksklusivt).

Adskillige Jorder og Tiender m. m.

Det er ovenfor Side 239 ff. oplyst, at »Højvands- og Engjorderne« ved Rødby, i et saakaldte »Rødby Fælend«, i 1815 blev bortarvefæstet ved Auktion til en Købmand Hiorth af Rødby, samt at denne og de efterfølgende Ejere — paa Grund af en Bestemmelse i Auktionskonditionerne — bleve fritagne for Udredelsen af Hartkornskatterne af disse Jorder. Medens Land- og senere Gammel- og Landskatten derfor oprindelig »førtes til Afgang for sit Beløb« i Maribo Amtstues Regnskab, skete der dog en Forandring i dette Forhold efter Hartkornsegaliseringen i 1850, at Skatterne (tilgemed en Bankhæftelsesrente) nu bleve at »afholde af Domænevæsenets Indtægter« af Fælendet; Amtstuen førte saaledes herefter de nævnte Skatter, i alt 733 Kr. 92 Ø., Udgift i sit Domæneregnskab. Da Fælendets oprindelige Hartkorn senere — i